

Tribuna lliure

La lluita antivenèria a Barcelona

El que ha estat fins ara — Esperances per l'esdevenidor

per

JOSEP TRAGANT

TOTES les nacions d'Europa, en gran escala, vénen patint de la plaga venèria, i la lluita antivenèria en totes elles sofreix oscil·lacions en sentit de major o menor activitat segons la ideologia de llurs governants.

Pel que fa referència al nostre país, direm, que la lluita antivenèria, en general, no ha existit mai.

En canvi, sempre que l'Estat ha intervingut en la prostitució, no ha fet res més que reglamentar-la, nomenant, perquè tingués cura del compliment d'allò manat, un Comitè provincial de Sanitat, format d'uns quants individus, els quals, a més de formar part de la Junta provincial de Sanitat, en formaven també d'aquest Comitè, encarregat únicament de la Higiene que en deien especial.

Amb tot i que les persones que ostentaven els càrrecs de l'esmentat Comitè, particularment podien ésser unes bellíssimes persones, dins d'aquell organisme no servien per a res. Tot ho feia l'Inspector Provincial de Sanitat, i a ell és, principalment, a qui ha de carregar-se tota la culpa del mal funcionament del Servei, sense que això vulgui dir, però, que els esmentats membres del Comitè en quedin gaire nets, tota vegada que si no servien pel càrrec o no els hi agradava prou, podien haver dimitit, i al seu puesto hi hauria anat una altra persona, la qual qui sap si amb més capacitat o voluntat, hauria pogut contribuir a resoldre aquest tan interessant problema.

Pel motiu, doncs, de què hi han hagut una sèrie de persones que no han fet ni han deixat fer, els hem considerat des de fa molt de temps, uns ineptes i perjudicials per a la ciutat de Barcelona.

Abans del 14 d'abril d'enguany, res no podia

fer-se; estava la màquina burocràtica tan encarrilada, que no se la podia ni discutir, i amb tot i que en diferents ocasions els metges d'higiene havien intentat d'introduir-se dins el Comitè o almenys fer-hi arribar les seves queixes, orientades sempre a modernitzar l'organització total de la Higiene, se'ls havia contestat en forma tan contrària a llurs desigs que treia les il·lusions del més animós. Durant força temps, en veure la incapacitat de l'Inspector Provincial de Sanitat i de tots els components del Comitè, es treballà per obtenir que un metge del servei pogués ésser nomenat vocal de l'esmentat Comitè i així, almenys, es faria sentir dins del mateix la veu d'un tècnic, millora que amb seguretat hauria donat un bon resultat. Doncs bé; la contestació fou la publicació d'una R. O. prohibint als metges higienistes de poder formar part dels Comitès provincials de Sanitat.

Naturalment, si en tota la Junta Provincial de Sanitat no hi havia més que incompetents i a l'Inspector no li semblava bé l'organització moderna de la lluita antivenèria, o no la sabia posar, el cas és que tot es quedava reduït a uns reconeixements setmanals de prostitutes i signar uns carnets; a fer lleugers tractaments en els dispensaris; a un petit Hospital d'entrada forçosa per a tota malalta en període encomanadís, i a una assistència ambulatòria als homes que malalts anaven voluntàriament a ésser reconeguts i tractats, i els quals es pagaven les medicines.

Si afegim a tot això que els llocs anomenats dispensaris, allà on hi havia l'assistència mèdico-higiènica eren i són llocs que no reuneixen con-